

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **KOPALEN s. r. o.**, se sídlem Roháčova 18/37, Praha 3, zastoupená JUDr. Janem Kubálkem, Ph.D., advokátem se sídlem Opatovická 159/17, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Jihočeský kraj**, se sídlem Mánesova 1803/3a, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 12. 2021, č. j. 2187036/21/2201-80542-301583 a č. j. 2186859/21/2201-80542-301583, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 8. 2022, č. j. 57 Af 4/2022 – 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. **Vymezení věci**

[1] Žalobkyně měla povinnost uhradit daň z nemovitých věcí na kalendářní rok 2021, která jí byla vyměřena ke dni 31. 1. 2021 ve výši 19 576 Kč se splatností ve dvou splátkách, a to do 31. 5. 2021 ve výši 9 788 Kč a do 30. 11. 2021 ve výši 9 788 Kč. Dne 2. 8. 2021 žalovaný vyrozuměl žalobkyni o nezaplacené dani z nemovitých věcí. Následně dne 11. 10. 2021 vystavil pod č. j. 1984857/21/2201-80542-301583 vykonatelný výkaz nedoplatků, který je exekucním titulem. Téhož dne vydal žalovaný exekuční příkaz pod

č. j. 1984856/21/2201-80542-301583 (dále jen „exekuční příkaz“), který nabyl právní moci dne 20. 10. 2021.

[2] Dne 19. 11. 2021 podala žalobkyně žalovanému návrh na odklad daňové exekuce dle § 181 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a současně i návrh na zastavení daňové exekuce, a to jedním podáním, které obsahovalo i námitku proti exekučnímu příkazu (rozhodnutí o ní však není předmětem přezkumu v této věci). Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 12. 2021, č. j. 2187036/21/2201-80542-301583, zamítl návrh na zastavení daňové exekuce a rozhodnutím z téhož dne, č. j. 2186859/21/2201-80542-301583, zamítl návrh na odložení daňové exekuce.

[3] Žalobkyně brojila proti napadeným rozhodnutím u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), který v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Upozornil, že v řízení před soudem platí dispoziční zásada, podle které je soud vázán žalobními body, v nichž je žalobce povinen konkretizovat důvody, pro něž považuje napadené rozhodnutí za nezákonné či nepřezkoumatelné. Žalobkyně pouze obecně namítala nepřezkoumatelnost, nesprávnost a nezákonnost napadených rozhodnutí, porušení principů daňového řádu a účelu daňové exekuce. Nekonkretizovala však, v čem mají tyto vytýkané vady ve vztahu ke skutkovým okolnostem případu spočívat.

[4] Krajský soud obecným námitkám žalobkyně nepřisvědčil. Shledal napadená rozhodnutí přezkoumatelnými. Ve vztahu k nevyhovění návrhu na odložení exekuce konstatoval, že nemůže nahrazovat správní uvážení žalovaného a může pouze zkoumat, zda žalovaný správně zhodnotil skutkový stav a nevybočil z mezí správního uvážení. Co se týče nevyhovění návrhu na zastavení exekuce, žalobkyně neuvedla, z jakého důvodu měl žalovaný exekuci zastavit, a pouze odkázala na § 182 odst. 2 písm. a) a i) daňového řádu. Namítala nezpůsobilost exekučního titulu, aniž by uvedla, v čem má spočívat. Podle krajského soudu postupoval žalovaný v mezích zákona, jestliže neshledal důvody pro zastavení či odložení exekuce.

[5] Stejně tak soud nepřisvědčil námitce, dle které žalovaný dostatečně nezohlednil okolnosti pandemie koronaviru, které nepříznivě ovlivnily finanční situaci žalobkyně. Neobjasnila totiž, jaký konkrétní dopad měla pandemie na její finanční situaci. Krajský soud nemůže sám domýšlet či rozvíjet strohé žalobní body, a námitku proto považuje za irelevantní. Totéž platí i pro námitku, dle které je provádění daňové exekuce způsobilé založit kolizi s procesními zásadami, na nichž je vybudován výkon rozhodnutí. Ačkoliv žalobkyně zpochybňuje výkaz nedoplatků jako nezpůsobilý exekuční titul, ani výkaz nedoplatků, ani exekuční příkaz nejsou předmětem přezkumu v dané věci. Krajský soud nepřisvědčil ani obecné výtce spočívající v porušení zásad dle § 1 odst. 2, § 5 odst. 3, § 6 odst. 3, § 8 a dalších daňového řádu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[7] Stěžovatelka nesouhlasí se závěry krajského soudu a domnívá se, že nařízení a vedení exekuce nebylo zákonné a správné, přičemž nezákonnost, nesprávnost a nepřezkoumatelnost spatřuje také v napadených rozhodnutích. Krajský soud se dostatečně nevypořádal s námitkou porušení zásad daňového řízení a nevyčerpal plně žalobní body. Nedostatečně se zabýval též kolizí výkonu exekučního příkazu s procesními zásadami, na nichž je výkon rozhodnutí vybudován. Nařízená daňová exekuce se přičí svému účelu, jímž je efektivní splnění povinnosti z právně bezvadného titulu.

[8] Krajský soud nesprávně posoudil námitku nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí, neboť žalovaný se nedostatečně zabýval vlivem pandemie koronaviru, která nepříznivě ovlivnila stav trhu i finanční situaci stěžovatelky. Žalovaný svým postupem výrazně zhoršil podmínky pro sanaci propadu zisků stěžovatelky způsobených pandemií.

[9] Předchozími exekučními příkazy žalovaný znemožnil stěžovatelce nakládat s finančními prostředky. Nejedná se totiž jen o izolovaný spor týkající se neuhrazení daně z nemovitých věcí. Správce daně postupoval nesprávně již v časově předcházející věci, v níž posoudil chybně naplnění podmínek pro přiznání nároku na odpočet DPH. Tím stěžovatelce odepřel finanční prostředky, které jí náležely. V této věci vede krajský soud řízení o žalobě, o které dosud nerozhodl. Stěžovatelka nejen že s vyměřenou daní nesouhlasí, ale nemohla ani vymáhanou daňovou povinnost uhradit. Jestliže byla stěžovatelka v jiné věci uvedena správcem daně do situace, kdy nedisponuje finančními prostředky, nemůže vést daňová exekuce k efektivnímu splnění povinností vyplývajících z exekučního titulu. Uvedené skutečnosti by měly být důvodem minimálně pro odklad daňové exekuce, ale i pro její zastavení. Krajský soud věc nesprávně posoudil, neboť neshledal napadená rozhodnutí nezákonnými, přestože správce daně nařídil daňovou exekuci, i když prostřednictvím předchozího exekučního příkazu znemožnil stěžovatelce nakládat s jejími finančními prostředky a splnit daňovou povinnost dobrovolně. Za této situace nemůže být provádění exekuce správné a zákonné. Uvedená nezákonnost pak postihuje i rozhodnutí o nevyhovění návrhům na odklad a zastavení daňové exekuce.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření pouze shrnul skutkový stav a ztotožnil se s názorem krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost **není** důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70). Obsah a kvalita

kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Stěžovatelka v kasační stížnosti na argumentaci krajského soudu nijak konkrétně nereaguje a pouze opakuje své velmi obecné námitky, které uplatnila již v žalobě, s tím, že krajský soud se s nimi vypořádal nedostatečně.

[14] Nejvyšší správní soud sdílí názor krajského soudu, že žalobu, stejně tak jako důvody návrhů na zastavení či odložení exekuce, formulovala stěžovatelka obecně a bez dalšího konstatovala nezákonnost, nepřezkoumatelnost či nesprávnost napadených rozhodnutí, případně citovala zákonná ustanovení, aniž by z toho vyvozovala nějaké konkrétní důvody ve vztahu ke skutkovému stavu v dané věci. Pokud tedy žalovaný v napadených rozhodnutích a následně i krajský soud reagovali na výtky stěžovatelky ve stejné míře obecnosti, nelze jim vytýkat, že se s nimi vypořádali nedostatečně.

[15] Krajský soud nenechal žádný žalobní bod stěžovatelky bez povšimnutí a na každý jednotlivě (i přes jejich vágnost) odpověděl. Nelze proto tvrdit, že nevyčerpal všechny žalobní body. Pokud stěžovatelka trvá na tom, že nařízenou exekuci měl žalovaný zastavit, případně odložit, protože ji nařídil v rozporu se zásadami vyjádřenými v daňovém řádu, jakož i s principy a účelem daňové exekuce, Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem konstatuje, že stěžovatelka ani ve správním řízení, ani v žalobě konkrétně neuvedla, v čem konkrétně mají tyto vady spočívat. S ohledem na absenci polemiky stěžovatelky s argumentací krajského soudu odkazuje kasační soud na odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se zcela ztotožňuje.

[16] Krajský soud rovněž správně posoudil, že napadená rozhodnutí jsou přezkoumatelná. Námitka, že žalovaný se nedostatečně zabýval vlivem pandemie koronaviru na finanční situaci stěžovatelky, totiž není důvodná. Podle krajského soudu stěžovatelka v návrhu na zastavení či odložení exekuce nijak nerozvedla, jaký konkrétní dopad měla pandemie mít. Nejvyšší správní soud má rovněž za to, že tímto způsobem formulovanou námitku by žalovaný nemohl nijak konkrétně posoudit. Především však podle kasačního soudu stěžovatelka tuto námitku v návrzích na zastavení či odložení daňové exekuce neuplatnila. Stěžovatelka totiž oba návrhy zahrnula do společného podání spolu s námitkou proti exekučnímu příkazu. Ze struktury a obsahu tohoto podání je zřejmé, že odstavec (zahrnutý v části II.), v němž stěžovatelka povšechně poukazovala na ztíženou finanční situaci kvůli pandemii koronaviru, je odůvodněním námitky proti exekučnímu příkazu a nevztahuje se k návrhům na zastavení a odložení exekuce, které byly odůvodněny odděleně v části IV. tohoto podání.

[17] Lze tedy uzavřít, že stěžovatelka v návrzích na zastavení a odložení exekuce pouze citovala zákonná ustanovení a obecné kautely vyslovené Ústavním soudem, které se týkají postupu správce daně a potřeby šetřit práva při správě a vymáhání daní, ale nespecifikovala, jak konkrétně se odkazovaná pravidla a principy mají projevit v jejím případě. Stejně tak bez dalšího namítala, že správce daně nedostatečně odůvodnil naléhavost nařízené daňové exekuce. Proto žalovaný nepochybil, pokud v reakci na to konstatoval, že zde nejsou důvody pro zastavení a odložení exekuce.

pokračování

[18] Jediná konkrétní argumentace, kterou stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila (viz bod [9] tohoto rozsudku), je nepřípustná, neboť se jedná o námitky, jež v žalobě nevznesla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nadto zákonnost předchozí daňové exekuce není předmětem přezkumu v dané věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[20] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rozsah jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2022

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu